

GUSTÁV MURÍN

Tajný
denník
mafiána

RÓBERT

HOLLUB

GUSTÁV MURÍN

TAJNÝ DENNÍK MAFIÁNA

RÓBERT HOLUB

Táto kniha vznikla za mimoriadnych okolností. Stojí totiž na tajnom denníku známeho košického mafiánskeho bossa Róberta Holuba. Jeho zápisky sú konfrontované s verejne známymi informáciami, ako aj s rozhodnutiami súdov tak, aby čitateľ získal čo najvernejší obraz vtedajšej doby, ťažko postihnutej organizovanou kriminalitou. Treba však zdôrazniť, že niektoré Holubove tvrdenia sú neoveriteľné a niektoré znejú aj neoveriteľne. Preto ostáva výhradne na čitateľovi, čomu uverí, keďže táto kniha netvrdí, že sa podľa tu uvedených zápiskov udalosti skutočne odohrali, ale len ukazuje, ako ich videl a opísal jeden z hlavných aktérov organizovaného zločinu v 90. rokoch na Slovensku.

To isté platí aj o svedectve vdovy, Márie Holubovej, ktoré tu uvádzame pre hlboko ľudský rozmer tohto dramatického životného príbehu.

Lov na Holuba

Je pondelok, 22. septembra 1997, pohodový, slnečný deň. Na benzínovej pumpe na košickom sídlisku KVP stoja pri fajnovom mercedese dvaja muži. Jeden z nich je šéfom mafie v Košiciach a Prešove, druhý je klenotník. Náhle sa veľkou rýchlosťou priblížila motorka a spolujazdec z nej spustil paľbu zo samopalu. Zbraň však zlyhala a, naopak, Holubov spolujazdec, známy košický klenotník Turek Zekir Akdere, začal páliť z pištole na útočníkov (*Plus 7 dní*): „Roháč sa na akciu navliekol do štýlového vojenského plášt'a, na hlavu si nasadil čiapku a prilbu... Kromka s Roháčom... vyštartovali na benzínku z blízkeho lesíka, len čo dostali správu, že Holub tam už dorazil. Roháč zoskočil z motorke a z tesnej blízkosti vystrelil na Holuba. Zbraň sa však zasekla, Holub mu kopol do ruky, snažil sa ho chytiť, kričal na kamaráta, košického zlatníka: "Zekir, pozor!" Zlatník vytiahol svoju zbraň, páliť po Roháčovi a pri tom preskočil auto stojace pri umyvárni. Jeho majiteľ sa v tej chvíli od ľaku pomočil. Roháč utekal k motorke, nasadol za vodiča a šíalenou rýchlosťou sa hnali preč.“

Strelec (Černák neskôr potvrdil, že to bol Roháč) za zlyhanie zbrane mohol sám, keď si napriek upozorneniam, že malý samopal Škorpion je nespoľahlivý, na útok vybral práve ten. Navyše naň nasadil amatérsky vyrobený tlmič, ktorý bol vyosený a zbraň fakticky znefunkčnil. Útočníci

unikli, ich motocykel Honda našli neskôr odstavený za diskoklubom Iskra.

Už na druhý deň našla polícia dobitú, prestrieľanú a ohorenú mŕtvolu mladého muža. Bol to Ján, brat vodiča motorky Alojza Kromku, prezývaného „Čistič“. Horiace auto nebohého bolo objavené necelé tri hodiny po náleze mŕtvolu v lesnom poraste na Branisku. Čističov brat doplatil na pomstu Róberta Holuba, ktorý sa chcel dozvedieť, kde sa Čistič skrýva. Jeho brat to však nevedel a po mučení ho zastrelili viacerí členovia Holubovej bandy.

O dva dni, 24. septembra 1997, prichádza košický boss so svojimi najvernejšími do bratislavského hotela Danube, aby sa dozvedel, kde sa v hlavnom meste Slovenska skrýva vodič motorky, pôvodne jeho blízky priateľ, ktorý mu bol dokonca na svadbe za svedka! Sľubuje, že si hlavu zradcu odvezie do Košíc a tam ju verejne vystaví. Všetko je ale inak, je to pasca. Už zakrátko ostáva ležať ťažko ranený na podlahe hotelového baru, vedľa neho leží jeho mŕtvy pobočník, druhý v panike po streľbe ujde. Jediný, kto sa odhodlá pomstiť túto zradnú mafiánsku popravu má iniciálky mena I.O. a je v tej chvíli v Čechách. O vražednom pokuse ho telefonicky informuje priamo organizátor tejto vraždy, takto totiž chce zistiť, kde sa nachádza. Výsledok je ešte lepší, než by si táto vraždiaca beštia mohla želať. Jeho telefonát vyburcuje Imricha Oláha, aby sa napriek varovaniam vydal v ústrety organizátorovi vraždy.

Tým to nekončí. Ťažko ranený východniarsky mafiánsky boss leží na oddelení ARO na bratislavských Kramároch. A zdá sa, že prežije.

Ešte tej noci do bytu zavraždeného pobočníka Fabiana v Košiciach vtrhne komando zradcov východniarskeho bossa, a celý ho vylúpia.

O týždeň a deň, vo štvrtok, vyrazia pištoľníci dvere do bytu na Kustrovej ulici v Košiciach, ktorý patril sestre ťažko zraneného mafiánskeho bossa. Idú po jeho bratovi Jozefovi. Ten ale zázračne unikne. Smolu má len jeho kumpán prezývaný Bonasera, ktorý skončí rozstrieľaný na gauči.

Ešte v tú nedeľu nad ránom 24 výstrelmi zo samopalu cez okno dorazí na lôžku pôvodný živý terč ten istý strelec, čo už na neho strieľal na benzínovej pumpe v Košiciach aj v bratislavskom hoteli Danube. Konečne dokončil svoju zabijackú zákazku.

Súbežne končí aj život pomstiteľa Imricha Oláha. Vylákajú ho k hlavnému organizátorovi celého útoku, Černáka, a tam ho mafiánska banda uškrtní káblom od počítača. Vzápätí vyrabovali jeho izbu v popradskom hoteli Gerlach. Ukradli všetko, čo tam bolo. Zmizli dôležité záznamy.

Bilancia týchto dvoch dramatických týždňov je tristná – štyria mŕtvi mafiáni a zavraždený brat mafiána. Potrvá takmer dve desaťročia, kým sa celá táto krvavá séria osvetlí. Medzičasom je jeden zo zradcov po smrti, druhý skončí na vozíčku a všetci ostatní postupne za mrežami.

Kto bol ten muž, kvôli ktorému prepukla táto krátka, ale brutálna mafiánska vojna? A čo nám o ňom napovie denník, ktorého fragmenty sa po rokoch podarilo nájsť? Toto je po prvýkrát, keď poznáme mafiánsky príbeh aj zo strany jeho hlavného aktéra. A s prekvapením zisťujeme, že okrem násilia, šokujúco rozsiahlej zločineckej živnosti a zrady, je tu miesto aj pre priateľstvo, lásku a mysterióznu predtuchu smrti.

Toto je príbeh Róberta Holuba, ktorý sa zdal byť absolútnym vládcom východu Slovenska s kontaktmi na špičky tamojšieho hospodárskeho

i spoločenského života, ovládal policajtov a sudcov, no nedožil sa ani tridsiatky...

Začiatky

Róbert Holub sa narodil 16. 8. 1969 v rodine, ktorá bola priamym opakom zaužívaných stereotypov pohľadu na rómsku menšinu. Bulvárne zdroje to vysvetľovali tým, že patrili k cigánskej šľachte, teda k Olašským Cigánom zo Žehry, čo nie je pravda. Pochádzali zo Spišského Podhradia a zmohli sa ako hudobnícka rodina. Tí patrili vždy k elite, pretože si svojím povestným umením dobre zarábali.

Matka celý život pracovala v Baldovciach. Jednoduchá poctivá žena sa sama starala o štyri deti. Každý z nich má skončené stredoškolské vzdelanie. Na svojho syna spomína (*Hosp. noviny*): „Róbert bol po tretiu triedu veľmi dobrý žiak, pravidelne ministroval v kostole a dokonca uvažoval, že sa raz stane kňazom. Pán farár sľúbil, že mu pomôže ním sa stať.“

V školskom roku 1983/84 začal navštevovať SOU – stavebné v Košiciach, kde sa vyučil za tesára. S dochádzkou nemal problémy, bol dobrý žiak, obľúbený aj medzi učiteľmi. Vždy bol dobre oblečený, podľa najnovšej módy.

V roku 1987 nastúpil dvojročnú vojenskú základnú službu. Ale rýchlo našiel únik z povinnosti brániť vlasť. Už po pol roku sa nechal vypísať pre chorobu a vrátil sa domov.

Keďže za komunistickej vlády nesmel byť nikto nezamestnaný, musel sa po návrate z vojenčiny zamestnať aj on. Našiel si osvedčené miesto kotolníka pre bytové družstvo v Spišskom Podhradí, ale namiesto neho pracoval niekto, koho si na to platil. Presne rovnakú fintu použil aj bratislavský mafián Steinhübel.

Po návrate z vojenčiny sa v Prešove zoznámil so svojou budúcou ženou, Marienou. Bola študentkou na Obchodnej akadémii a aj počas tejto známosti bývala naďalej so svojimi rodičmi. Chodili spolu dva roky. Vážnu známosť odobrili obidve rodiny. Pre Holubovu matku to bolo dobré znamenie, že sa usadí.

V septembri 1990 bola v Prešove svadba a už v novembri 1990 sa mladomanželom narodil syn Fábuis. Mladá rodina bývala spolu so svokrovcami. Tí si v tejto dobe založili živnosť na tzv. ambulatný predaj. Zať preto zanechal formálnu prácu v Spišskom Podhradí a pomáhal svokrovcom, takže sa im darilo dobre aj po finančnej stránke.

O tom, že Róbert bol niekoľko rokov šéfom košického podsvetia, sa jeho matka vraj dozvedela až z televíznej obrazovky, keď jej syna zabil nájomný vrah priamo v nemocničnej izbe na ARO. Kým po Košiciach a Prešove sa Róbert Holub prevážal na najluxusnejších autách, ju chodil navštevovať zásadne na staručkom žiguláku. Nikdy ju nezobral na návštevu do luxusného domu vo Vajkovciach, kde žili aj so svokrovcami, aby sa zbytočne nepýtala, kde na ten prepych berie peniaze (Ján Petrovič, *Aktuality.sk*): „Holub mal rómsky pôvod, no nevyrastal v žiadnej osade, ale v rodinnom dome. Pochádzal z hudobníckej rodiny. Životom sa prebíjal s mamou a troma súrodencami, otec sa dal na zlé chodníčky. Syn sa s ním nestretával, iba v detstve po

ňom zdedil prezývku Bange.“ Kamarát z detstva spomína (Ján Petrovič, *Aktuality.sk*): „On chodil do kostola miništrovať, školu vychodil celú, ani raz neprepadol. Bol to snaživý chlapec, celá trieda sme ho mali radi.“

Róbert od mala navštevoval kurz karate. Neskôr sa stal trénerom mladšieho dorastu. S tým súvisí aj na mafiána nezvyčajná striednosť – nikdy nepil, nefajčil a nedoprial si ani kávu. Bol povestný tým, že v kaviarni či na diskotéke si objednával mlieko. Preto tiež nechodil so svojou bandou na pitky, aj keď ho volali. Tak mohli niektorí z nich splietať intrigy bez kontroly bossa. Na rozdiel od nich žil zdravo, potrpel si na to.

Bol to veľmi pedantný, dbal na čistotu, eleganciu, nenávidel drogy, čo sa nepáčilo iným zástupcom podsvetia, a hlavne Albáncom, ktorí z predaja drog žili.

Čítal rôzne knihy, náučné, aj romány, a chcel začať študovať ekonómiu.

To sa mu už nepodarilo.

Holubov druhý život

Holub po vojenčine len utužil kamarátstva s tými, čo žili vtedy heslom – nerobiť a zarobiť. Boli to najmä veksláci, ktorí mali svoj hlavný stan v košickom hoteli Slovan. Vo svojich zápiskoch však spomína predovšetkým Lojza Kromku, Petra Krupu aj Laciho Ivanisku. S tým prvým po celom Československu vykrádali klenoty a starožitníctva. Mali toľko peňazí, že im nestačila Lada 1600. Vtedy to bol sen mnohých

pracujúcich, ktorí museli na tento sovietský výrobok čakať v poradovníku. Holub si toto auto kúpil ako 20-ročný chalan v Prahe z Tuzexu. Ved' už na stavebnom učilišti v Košiciach si vychutnával pocit plných vreciek peňazí (Ján Petrovič, *Aktuality.sk*): „Kamarát mal prístup k dolárom a tuzexovým bonom, ktoré chodili po mesta vekslovať a ďalšie kšefty dohovárať do kaviarne v dnes už legendárnom hoteli Slovan. V prostredí taxikárov, vekslákov a juhošov bol Holub čoskoro doma. Zohnať staré husle či pekný zlatý šperk nebol pre neho žiadny problém. Nosil len značkové rifle a tričká z Tuzexu, ale za tesára sa napokon vyučil.“ Podľa jeho známeho od chlapčenských čias (Ján Petrovič, *Aktuality.sk*): „On sa rád pekne obliekal, všetko vedel zobchodovať, na to mal výnimočný talent. Vedel veľmi dobre nadviazať kontakty a viesť komunikáciu, napríklad sa vôbec nechcel s ľuďmi baviť po rómsky.“ Mladíci si plánovali spoločnú emigráciu na Západ, keď sa vrátia z vojenčiny, ale nič z toho nebolo.

Dlho tento zbojnicky život netrval a spolu s Petrom Krupom ho odsúdili v Hradci Králové za vykradnuté zlatníctva na šesť a pol roka. Z akcie sa tak ponáhľal, že prešli na červenú, zastavili ich policajti a zistili, že majú zlodejov.

Trest si mali odsediť na Slovensku, a tak jeho prípad prevzali vyšetrovatelia z Prešova. Tak sa Holub po prvýkrát stretol s Jánom Dopiriakom, náčelníkom prešovskej polície. Dedo Holubovej manželky bol policajt, takže sa o zatknutí a odsúdení rodina dozvedela všetko z prvej ruky. Mariena Holubová, vtedy ešte ako snúbenica, našla zlato z krádeží, ktoré Róbert schoval, a odovzdala ho policajtom.

Väznice sa vtedy volali „nápravno-výchovné zariadenia“, ale na tú nápravu ani výchovu Róberta Holuba veľa času neostalo. Revolúcia v novembri 1989 vyniesla do prezidentského kresla absurdného dramatika, ktorého prvým činom bola absurdne masová amnestia. Holub bol tak ďalší z výtečníkov, ktorých „humanista“ Havel pustil z reťaze. A čoskoro to bolo cítiť na prudko rastúcej, v tej chvíli nezvládnuteľnej kriminalite. Takto o tom píše Róbert Holub vo svojom tajnom denníku:

Koniec 80. rokov, ťahal sa 89. rok. Komunisti sa stiahli, počítal som dni, obrátilo sa všetko v môj prospech. Dvere sa otvorili, zachránila ma amnestia, vrátila mi 5 rokov.

Zhlboka som vdýchol vzduch slobody a demokracie.

Za mnou ostal Žabí Majer a čakala ma rodina mojej snúbenice v Prešove, ktorú som ako prvú išiel pozdraviť. Nezdržal som sa dlho, a cestoval som do Spišského Podhradia, kde už na mňa čakala moja mama, súrodenci a zakrátko došiel k nám Lojzo Kromka a Peter Krupa. Spolu sme odrástli a boli sme si ako bratia, takže pre mňa pripravili všetko, čo som potreboval. Koncom septembra som sa ženíl, Lojzo Kromka bol môj svedok.“

Tá posledná veta má zvláštny podtón, keď si uvedomíme, že na siedme výročie tejto honosnej svadby práve svadobný svedok povedie prvý vražedný útok na vtedajšieho ženícha. Čo všetko tak drasticky odlúčilo od seba kamarátov z detstva, sa ešte len dozvieme.

Ladislav Házy

Aj tých osem mesiacov za mrežami na Žabom Majeri Holub využil na to, aby si rozšíril okruh mafiánskych známostí. Takto v denníku spomína na ďalšiu výraznú postavu slovenského podsvetia:

Házyho som spoznal na Žabom Majeri. Spolu sme robili kotolníkov a skamarátili sme sa. Ja som bol prepustený, ale Házy tam ostal ešte pár mesiacov. Keď ho pustili, navštívil ma v Prešove.

Kotolníci boli vždy extra kasta v zariadeniach ako kasárne či väznice. Mali ďaleko voľnejší režim. Ale nielen to zblížilo Holuba s Házym. Holub od samého začiatku vyznával solidaritu muklov, a keď sa dostal predčasne na slobodu, na Házyho nezabudol. Vyhľadal jeho matku, ktorej pomáhal. Házy sa mu za to prišiel poďakovať...

Házy začínal ako kulturista. To ho zblížilo v šestnástich rokoch s Milanom Reichelom z Popradu. A keďže aj Holub sa neskôr úprimne priatelil s Reichelom, mali si aj naďalej s Házym čo povedať.

Černák o ňom povedal pre knihu *Mikuláš Černák*: „Keď mal Házy problémy so zákonom, tak mu Milan Reichel poskytol azyl, schoval ho niekde v Taliansku k svojim príbuzným. Keď som raz sedel v hoteli Urpín, v Čupkovej kaviarni, kde som sa zdržiaval väčšinou v rokoch 1992-1994 na káve, všimol som si, že ku mne prichádza asi 120 kg ryšavý chlap, v ktorom som potom spoznal odfarbeného Alojza Házyho. Opisoval svoje pôsobenie v Taliansku úplne inak než Reichel. Následne som sa dozvedel, že bol fakturačný podvodník.“

Len si pripomeňme, že je to ten istý Lojzo Házy, ktorý sa najskôr pod velením Černáka a neskôr Diničovcov stal jedným z najväčších mafiánskych zabijakov na Slovensku. Svoju prvú vraždu vykonal zo žiarlivosti, pri čom asistovali aj bratia Černákovci. Tí neskôr využili Házyho zabijacké služby pri likvidácii nepohodlného svedka, krčmára Vlčeka. Keďže sa osvedčil, nasledovali ďalšie vražedné zákazky. Házy mal tak aj vlastný, súkromný cintorín obetí jeho zabijackých metód. Jeho samého sýkorovci zabili deväť mesiacov po Holubovi v Bratislave. Vo vražednom komande bol aj Holubov priateľ z detstva, Lojzo Kromka.

Pre nás je tu najdôležitejšie, že napriek blízkemu vzťahu Holub nikdy nevyužil služby zabijaka Házyho. Ohotne riešil spory bitkou, ale až na jednu výnimku, nie je známe, že by sa uchýľoval k obvyklým vražedným mafiánskym útokom.

Zlaté časy

Spočiatku vyzeralo všetko tak ružovo. Potvrďuje to aj Holubov denník:

Žili sme v Prešove, ale chodili do Košíc budovať budúcnosť.

Poznali ma ľudia z Košíc, z čias, keď som tam chodil do školy. Môj veľmi dobrý kamarát Laco Ivanisko, Igor či Laci Badó. Nemyslel som vôbec na to, že by som mal pracovať v smere, ktorý som sa vyučil, a ani som sa nechcel vrátiť na miesto trénera karate pre mladší dorast. Komunisti sa vytratili a nastala éra rýchlych peňazí, korupcie cez všetky odvetvia a kapitálový zločin.

Bol som známy tým, že sa nevyhýbam konfliktom a pouličným bitkám. Tak sme

si zarábali peniaze. Veľký dodatočný efekt bol, že sa mi rozšíril okruh známych z Košíc a v Prešove. Neskôr ďalej a ďalej.

Začali sa hýbať kšefty, spolu s Lojzom sme mali partiu ľudí, kde sme obchodovali s alkoholom, cigaretami, oblečením, zlatom a technikou. Bola to zlatá baňa, zlaté časy.

V denníku opisuje, ako začala jeho kariéra šéfa autíčkárov vo veľkom:

Laci Ivanisko, prišiel do Carpana, sedeli sme tam s Lojzom. Ivanisko, ma volal, že nech sa idem pozrieť na parkovisko. Zabil ma, stál tam nový Golf!

„Hm, skade ho máš? Kradnuté, a značky?“

„Dal som z druhého auta, ale čakám na kľúč.“

„Super, kúpim ho od teba.“

Lojzo, došiel za nami a hneď ho chcel, tak ho kúpil on.

Ten Ivanisko vedel stále prísť s niečím novým.

Povedal: „Chlapci, tam kde stal tento Golf sú tam aj ďalšie.“

Lojzo sa všade vozil a ukazoval, ľudia sa obzerali. Mali záujem o kradnuté autá.

Začal sa kšeft s autami. Dokonca nás oslovil šéf polície, nech mu nájdeme také auto, a on si ho už zlegalizuje. My sme mu auto zohnali a zarobili 100 tisíc korún.

To sa nám zapáčilo! Začali sme kradnúť autá cudzincom.

V Košiciach boli Juhoši, ktorí vedel, ako bezpečne ukradnúť nové modely áut.

Boli to dezertéri, ktorí z juhoslovanskej armády utekali pred vojnou.

Zabezpečili sme, kde sa len dalo, voľné sklady a garáže po celom Slovensku pre naše autá.

Držal som chlapov z partie oddelene. Tak, aby nevedeli navzájom o sebe kto, čo robí. Bolo tak bezpečnejšie.

Každý z nás zarobil a bol spokojný.

Mal som dohodu s policajtmí, že si cudzinci mohli autá odkúpiť naspäť za dobrú cenu a bez byrokracie, stačila obálka.

Vyviezli sme autá na predaj do Subotice. Tam sa nám podarilo spolu s Lojzom vylúpiť zlatníctva. Bolo to drzé a za bieleho dňa, v nedeľu.

Domov sme sa vrátili s pokladom.

Každý, kto chcel robiť obchod, vedel, že sa dá na Kováčskej zohnať a vybaviť všetko. My sme tam boli stále, bolo tam živo. Zoznámil som sa tam s majiteľom pizzerie Mama Rosa. Bol to starší pán, ktorý pochádzal zo Sicílie. Mal problémy s Rusmi, a my sme mu zachránili život. Cez náš most z Prahy a Brna začali si vo veľkom kupovať autá Ukrajinci a Rusi.

Ja som ostal v Košiciach s partiou ľudí, kde mi bol Tivo, ako partner v obchode s autami. Mali sme priame prepojenie na Ukrajinu a Moskvu, kde bol trh najlepšie. Colníci boli ochotní a otvárali rampu.

Kompenzovali sme luxusné autá za zbrane. Išlo o najlepšie kšeft, na ktorý ma prepojil jeden známy. Toho sme spoznali spolu s Lojzom pri jednej akcii v Záhrebe, kde sme boli zadržaní. Bol to vtedajší agent tajnej služby Chorvátska, ktorý po dohode od nás preberal tovar (zbrane)."

Čačo

Psy sú vzťahoví, naviazaní na svojho pána. Mačky sú teritoriálne, rozhoduje ich územie. V tomto smere sú mafiáni kocúrmí, čo si svoje územie buď vylakťujú, a keď treba, tak aj vyboxujú alebo vystrieľajú. Príkladom je súboj o ovládnutie banskobystričského podsvetia. Rozhodujúci boj o nadvládu sa odohral v roku 1997 v najväčšom diskobare Natali na sídlisku Fončorda, ktorý bol vlajkovou loďou

karatistov. Skupinu útočníkov viedol Černák tak šikovne, že ku skutočnému boju nakoniec nedošlo. Asi tridsiatka ich krúžila okolo na autách, a hoci osadenstvo baru Natali si prichystalo pištole aj palice, ich šéf Penov to proti presile nakoniec vzdal. Partia bývalých karatistov sa neskôr pričlenila k Černákovi a podnikala v podsvetí popri jeho skupine. Jej šéf sa stiahol do ústrania, hoci dodnes v Banskej Bystrici podniká. Podľa jeho priateľa nepovie na Černáka pekné slovo, nikdy by s ním však do otvoreného konfliktu nešiel.

Podobne to bolo aj na Divokom Východe v Košiciach. Ale o niekoľko rokov skôr a ručne-stručne. Tu je očné svedectvo:

Čačo bol jedným z najsilnejších v Košiciach v tej dobe. Čačo bol chlap z Michaloviec a v dobe komunistov bol zamestnaný ako tanečník v Ukrajinskom divadle v Prešove.

Mal pod prstom vekslákov a iné aktíva, ktoré mu zaistili príjem peňazí.

V tej dobe ako jeden z mála mal nový mercedes, pre svoj imidž. Sedával v Slovane a riadil svoje kšefty.

Upozornil na seba po tom, ako sa pýtal na Máriu, keď navštívila svojho uja J. Baloga, známeho huslistu, v divadle v Prešove. Čačo našiel adresu mojej ženy a navštívil môjho svokra, ktorý ho nevpustil dnu, keď sa pýtal na Máriu.

Napokon, sme sa stretli v Košiciach a on pozdravil moju ženu. Mariena mi povedala, že bol aj u nás doma. Zasmial som sa a nereagoval som, ale zapamätal!

Nečakane sme sa potom stretli pred vstupom do hotela Slovan, kde nám povedal, že mne s Lojzom dáva zákaz vstupu! Samozrejme, že začala poriadna bitka, hneď skočili jeho ľudia do mňa a do Lojza. Čačo mal zbraň, ktorá sa mu zasekla, a tak utekal predomnou hore schodmi. Ja som vytiahol železnú tyč z koberca na schodoch a nasledoval som ho až na strechu hotela, kde došlo k vážnej bitke. V okamihu, keď bolo počuť políciu, utekali sme každý na svoju stranu.

Čačo sa nám vyhrážal, že nás dá dole!

Po krátkom čase sa našla jeho hlava v smetnom koši. Škaredá smrť.

Jeho éra skončila.

Po zverejnení tejto časti Holubovho tajného denníka sa ozvali pamätníci, podľa ktorých sa Čačo volal občianskym menom Vlastimil Demeter a pochádzal z Veľkých Kapušian. Tu sa dal dokopy s Branislavom Adamčom, ktorý Čačove auto použil pri vražednom útoku na Karcela, svedka proti Černákovi. A tento Demeter bol predvolaný na súd v tejto veci ešte v roku 2008, teda 11 rokov po násilnej smrti Holuba. A na súde mal evidentne hlavu v poriadku. Okrem toho taký drastický čin, ako odrezanie hlavy, bolo zaznamenané len v dvoch prípadoch a za oboma stál Černák. Faktom ale ostáva, že Čačo po bitke v hoteli Slovan išiel Holubovi z cesty. Viac ho nespomína...

Mafiánsky boss

Tak sa Holub stal najmocnejším v celom regióne. Ako sám píše v tajnom denníku:

Albánci a partie chlapov, ktorí pôsobili v Košiciach, došli sa s nami dohodnúť o pôsobení.

Banda sa rozrastala, „roboty“ bolo pre každého dosť. Do bandy však prijal aj svojich budúcich zradcov:

Ivanisko ma zoznámil s Kolárikom. Ten sa práve vrátil domov. Sedel v Poľsku za krádež. Nemal peniaze, a ani meno, aby mohol fungovať. Dal som mu robotu, aby zarobil. Chodili sme do hotela Hutník, stretávali sme sa tam a ja som im delil robotu. Šanimu a Karčimu sa začalo popri mne darit'. Ale boli slabí, zarobené peniaze aj rýchlo minuli po bordeloch a podobných podnikoch. Volali mi, keď sa zabávali, nech prídem za nimi. Mňa to ale neťahalo, nepil som, nefajčil a som proti drogám. Karol si aj ženu našiel v bordeli.

Začínala sa rysovať hierarchia silnej mafiánskej bandy. Na vrchu bol Róbert Holub. Jeho pobočníkom bol tiež Laco Bada, ktorého poznal už od školy. Prešov dostal na starosť Maroš Siladi. Tam mal Holub vždy dosť svojich ľudí. Cez Kolárika a Šaniho Horvátha expandovala banda do Košíc. Horváth sa do „branže“ dostal cez Tivo Morochoviča, ktorému na čas robil ochrankára. Silné zastúpenie v bande mali Cigáni – samotný Holub a tiež Horváth, Badó, Szatmári, Muszka, Oláh, Ficu a ďalší.

Holubovými partnermi vo veľkých kšeftoch boli Tivo Morochovič a priateľ z detstva Lojzo Kromka. Ten mu bol aj svedkom na svadbe – a že to bola parádna svadba, kde boli v na mieru ušitých bielych oblekoch. A práve Kromka bol prvý, čo Holuba opustil.

Lojzo sa chcel stiahnuť z Košíc. Točili sa veľké peniaze a Lojzo, povedal, že nás zavrú, alebo dajú dole. Lojzo sa vrátil na Spiš.

Zadržaní v Rakúsku

Holubov apetít prekročil hranice Slovenska. Vieme o tom vďaka tomu, že bol v septembri 1991 zadržaný v Rakúsku spolu s Tivom Morochovičom. Pre krádeže áut tam sedeli vo vyšetrovačke do januára 1992.

Takto to sám opisuje:

Ľubo Giabel, volali sme ho Ďábel, bol kamarát a veľký frajer. Kradol s nami autá a boli sme spolu s Tivom a Jokim v Rakúsku. Tam sme padli do veľkého problému. Mali sme objednávku na ukradnutie Ferrari, okrem toho tam išlo ešte o jeden menší kšeft. Tivo s Jokim odišli na jednom aute a Ľubo chcel jazdiť, tak som si sadol k nemu. Pár kilometrov pred hranicami Ľubo zastavil na pumpe, že nech kúpim niečo jesť a piť. Ja som to nechcel, s kradnutým autom sa nikdy nestojí, ale čo už. Vybehol som a po chvíli na pumpe, keď som sa otočil a pozrel smerom von, Ľubo mal putá a stáli tam policajti. Otvoril som si ešte colu, vypil, dvihol ruky a dal som sa zbaliť, no a už som bol na ceste do p...

Chytili aj Tiva s Jokim, tak sme tam boli celá rodina.

Ferrari malo skrytú GPS proti krádeži. Dobrá škola.

Prepustenie z väzby bolo ešte dramatickejšie, než zatknutie:

Boli sme tam pol roka. Po pol roku nás prepúšťali oddelene. Tak ma v januári dovezli na hraničný prechod medzi českou a rakúskou stranou. Delila ich voda. Čakal som, že ma pustia a budem môcť prejsť tých pár krokov cez hranicu. Ale vznikol problém a chceli ma vrátiť späť do väznice. Chceli mi dať putá, ale v tom momente som rozbil fľašu a jedno sklo som si dal do úst. Chytil som najbližšieho colníka a dal som mu pod krk to sklo. Vytiahli zbrane, ale ja som kričal „Stop!“

Colníka som mal ako živý štít a približoval som sa k vode. Tam som ho odhodil, potopil sa do vody a vyplával už na českej strane. Tam ma čakala česká polícia spolu s jedným známym. Dali mi deku a odviezli ma do Prahy do hotela.

Dostal som zákaz vstupu do Rakúska. Nevadí, aj tak sme ich dobre očistili.

Začínajú komplikácie, uspatie šelmy

Lojzo Kromka dobre tušil, že aj mafiánskemu džbánu za raz ucho odtrhne, keď sa s ním chodí pridlho naberať to kradnuté zlato. Ani zlaté časy netrávajú večne, ako dokazuje tajný Holubov denník:

V Košiciach bolo horúco a jasné, že nás chcú zavrieť. Dostal som echo, že majú nového vyšetrovateľa, ktorého je ťažko podplatiť (S. Jordan). Aj keď sami policajti kupovali kradnuté autá a zarábali na tom. Mňa strelili uspávacou injekciou. Vedeli, že len tak ma nechytia. Bol to August 1992.

Zatknutie uspávacou injekciou je unikátne aj na tie divoké časy. Podstatné však je, že Holub naozaj skončil vo vyšetrovacej väzbe na dlhých 18 mesiacov, od augusta 1992 do januára 1994. Vôbec tam nezaháľal, lebo sa dal dokopy so svojim ďalšími budúcimi kumpáni: Maďarmi z Kráľovského Chlmca, ako boli Peter Muszka a Emil Šterdáš, ale sedel tam vtedy aj Dušan Borženský, zvaný Borža. Takto o tom píše Holub vo svojom tajnom denníku:

Je to veľká väznica a ja viem, že tu budem dlho. Vedel som, že musím niečo podniknúť, aby som mohol mať kontakt vonku. Pozoroval som, ako to tam chodí, kto sú a ako sú bachári.

Trvalo to tak mesiac, kým som získal na svoju stranu bachárov. Tak som mal neskôr kontrolu nad bachármi a ľuďmi, čo tam sedeli. Zakrátko boli na mojej výplatnej listine.

Mám tu slovo riaditeľa. No, čo už je lepšie, keď oni počúvajú mňa, než ja ich. Jeden z najhorších, Janko, bol nakoniec najlepší. Pracoval som na nich každý deň, ale docielil som moje.

Zrazu chcel každý bachár nočnú smenu. Nočná znamenala tréning, dobré jedlo, príbehy, srandy... Ja som mohol pozerat' telku kl'udne celú noc.

Tak som pomáhal chlapcom, kto čo potreboval. Každý tam bol pre niečo, každý chcel niečo a všetko to išlo. Bachári nosili 3 krát do dňa čerstvé jedlo. Nielen pre mňa, bolo toho naozaj dost' pre každého. Vybavoval som rôzne svedectvá, komu čo trebalo. Pošta bola spoľahlivá a rýchla.

Muszka mal narodeniny, jeho žena čakala bábo. Tak som mu dal zahrat' v rádiu Mandarinka Darinka. V rádiu moderátor mu zablahoželal a povedal, že je to od Roba. Muszka plakal.

Jeho žena sa vola Darinka.

Je to paradox, ale práve vo väznici, počas väzby, doplnil Holub jadro svojej povestnej mafiánskej bandy. Ako sám píše:

Tu v košickej väzbe som spoznal aj Boržu. Je to dobrý chlap, a ja som mu pomáhal, spolu sme trénovali. Je to dost' veľký silák. Dával som mu možnosť zavolať a hlavne sa dostať von. Dohodli sme sa, že keď sa stretneme vonku,